

MARTIN A ROTVAJLER ASTOR

V jednom městečku nedaleko Brna žila v malém domku se zahradou chudá rodina. Tatínek, maminka a jejich dva synové, starší Jan a o dva roky mladší Martin. Zatímco Jan měl pověst šikovného a silného chlapce, který navíc ve škole dobře prospíval a měl plno kamarádů, Martin byl neduživý a často nemocné děcko. Už mu bylo skoro jedenáct, nicméně vypadal spíš jako osmiletý kluk. Malý, hubený a věčně shrbený. Při řeči trochu ráčkoval, hloupý však rozhodně nebyl. Pro svůj malý vzrůst a vadu řeči byl od útlého věku často terčem posměšků, také mnoho pohlavků, ba i facek a kopanců musel od silnějších kluků strpět. Proto býval zamlklý, ostatních se stranil, jak jen mohl. Rodiče ani učitelé o Martinově trápení nevěděli, nic jim neřekl, nikdy si nepostěžoval.

Martin měl rád zvířata, ze všeho nejvíc pejsky. Znal snad všechny psy v širokém okolí a občas jim i nosíval pamlsky, které pro ně kupoval ze svého skrovného kapesného. Nejvíce se ale spřátelil s rotvajlerem Astorem, psem pana Krátkého, který bydlil v sousedství.

Pan Krátký byl osamělý starý mládenec, hubený a malého vzrůstu, jako by chtěl vlastní postavou dělat čest svému jménu. Panu Krátkému se vůbec nelíbilo, když Martin prostrkával ruku plaňkovým plotem do jeho zahrady, aby mohl Astora, kterého pan Krátký občas vypouštěl z kotce, pohladit po hlavě nebo mu podat nějaký pamlssek.

„Martine, jdi domů!“ křikl pan Krátký na Martina. „Chceš, aby ti Astor ukousl ruku?“ Pan Krátký nechápal, že s dětmi musí mluvit jinak než se psem a že to jeho „*Martine, jdi domů!*“ zní spíše jako povel pro psa než dobře míněné upozornění na možné nebezpečí. Pan Krátký se totiž s lidmi příliš nebavil, a když se bavil, tak jen uštěpačně, odměřeně a stroze. Neuměl to nikdy jinak, ani se o to nikdy nepokoušel. Byl přesvědčen, že to je vina ostatních, když se ho straní. O sobě v těchto souvislostech nikdy nepřemýšlel, o sobě nikdy nepochyboval. Za všechny jeho životní potíže vždy mohli jen ti druzí, on nikdy. Za to, že se nikdy neoženil, mohla děvčata, která jej odmítla, rozhodně ne on. Za to, že nedokončil vysokou školu, mohli přísní učitelé, ne jeho lenost a záliba v dlouhém vyspávání, kvůli které nestíhal chodit na přednášky. V jádru to ale rozhodně nebyl zlý člověk, jen samotářský, trochu zatrpklý, a proto odtažitý.

Sousedé a lidé, kteří pana Krátkého znali, jeho společnost vskutku nikterak nevyhledávali. Ba naopak, když jen trochu mohli, vyhnuli se mu, aby se s ním nemuseli potkat. Pan Krátký to dobře věděl a velmi ho to hnětlo. Hlavně proto si pořídil rotvajlera, aby alespoň jeho velký silný pes u ostatních vzbuzoval respekt, když on sám to kvůli své slabé tělesné konstituci nedokázal. Přál si, aby se Astora všichni báli, čímž si chtěl pozvednout svoje chabé sebevědomí.

Pan Krátký chodíval s Astorem pravidelně do nedalekého parku, na jehož konci bylo i pěkné koupaliště. V parku směl Astor běhat bez vodítka, na volno, jen s náhubkem. A lidem, kterým to vadilo a požadovali, aby pes byl na vodítku, pan Krátký jen odsekl, aby si hleděli svého.

Astorovi se svoboda pohybu velmi líbila, jinak totiž býval většinou zavřený v kotci. Kotec měl naštěstí celkem prostorný, pan Krátký jej sám vyrobil z dřevěných hranolů a drátěného pletiva, aby pes měl dobrý výhled do zahrady i na dům, který hlídal. Především ale na všechny, kdo procházeli kolem a na které směl dle libosti vrčet a cenit zuby. Tak mohl pan Krátký pomocí svého psa vzbuzovat respekt u všech kolemjdoucích, aniž se musel namáhat chozením po parku.

Na zahradu vypouštěl pan Krátký Astora jen zřídka, neboť nechtěl, aby mu pes ničil záhony se zeleninou a květinami. A tak se stávalo, že se Astor na vycházkách v parku samou radostí z volnosti pohybu někdy i zaběhl, avšak vždy se ke svému páníčkovi vrátil, zpravidla dříve, než se pan Krátký na svého neposlušného psa opravdu rozzlobil.

Jednoho letního dopoledne, byla právě neděle, zazvonil panu Krátkému na stole telefon. Pan Krátký, který si rád přispal, právě vstával z postele. Malátně zvedl sluchátko a nevrle se ohlásil: „Krátký.“

Ze sluchátka se ozval hlas správce koupaliště. „Pane Krátký, okamžitě se dostavte na koupaliště! Váš rotvajler vnikl do areálu, pobíhá tady bez košíku, vrčí a cení zuby na naše návštěvníky. Žádám vás důrazně, abyste si pro psa okamžitě přijel, jinak zavolám policii!“

„Ano, samozřejmě, už jedu. Musel se nespíš v noci podhrabat z kotce, nikdy předtím to neudělal,“ vykřikl ještě rozespalý pan Krátký a zavěsil. Natáhl si kalhoty a

tričko, tenisky obul naboso a hrábnul po klíčkách od svého kombíku. Před domem vklouzl do auta a zostra se rozjel směrem ke koupališti.

Dorazil právě včas. Astor stál příkrčený proti skupince mladých lidí v plavkách, kteří se tiskli zády k obvodové zdi areálu koupaliště, ustoupit už nebylo kam. Pes, který se očividně chystal v příštím okamžiku zaútočit, zlostně vrčel a výhrůžně zvedal pysky, pod kterými se leskly mohutné ostré tesáky.

„Astore, k noze!“ zařval na psa pan Krátký. Ani nečekal, až Astor poslechne, a sám k němu rázným krokem vykročil. Pes byl rozhodným povelům i rychlými kroky pana Krátkého evidentně zaskočen, zřejmě nečekal, že jeho výlet tak rychle skončí. Proto se ještě více příkrčil, místo aby ke svému pánovi radostně přiběhl, jak se na dobře vychované a inteligentní zvíře sluší a patří.

Astorova neposlušnost rozzlobila pana Krátkého ještě víc. Přitáhl si jej k sobě a ke karabince obojku připnul vodítko, které naštěstí našel v autě. Když dostrkal psa do kufru auta, ještě jej druhým koncem vodítka přetáhl přes zadek. „To máš za to, že utíkáš!“ vysvětlil pan Krátký Astorovi a byl rád, že dokázal psa do auta vůbec dostat, neboť Astor byl psisko opravdu veliké, a tedy i náležitě těžké.

Avšak když pan Krátký zastavil před svým domem a vystoupil z auta, čekalo na něho veliké překvapení. Předtím než Astorovi otevřel kufr svého kombíku, pohlédl přes plot zahrady směrem ke kotci, ze kterého se Astor v noci podhrabal. Jenže Astor se nepodhrabal. Astor pana Krátkého stál v kotci, radostně vrtěl pahýlem ocasu a již svého pána vyhlížel. Čekal na snídani, která se dnes z nějakého důvodu opozdila.

Na pana Krátkého šly mdloby. „Propánakrále, co má toto znamenat?! Já jsem z koupaliště odvezl úplně cizího rotvajlera. Vždyť mě mohl pokousat!“ A pan Krátký si rázem uvědomil, co všechno se mohlo stát. Jen díky tomu, že byl pevně přesvědčen o tom, že uprchlý pes na koupališti je jeho Astor, počínal si tak rozhodně a vyzařovala z něj autorita natolik silná, že se jí podrobil i velký cizí pes.

Jenže opravdový problém měl teprve nastat. Problém s čím dál rozzuřenějším rotvajlerem zavřeným v autě pana Krátkého. Pan Krátký nevěděl, co si počít. Zavolat policii se styděl, byl si jist, že by se mu pak sousedé smáli, že nerozeznal cizího psa od svého. A taky se mu nechtělo vysvětlovat strážníkům, že neměl v úmyslu psa na

koupališti ukrást a někomu jej pak prodat, jak to dělával Josef Švejk, než se stal dobrým vojákem, že se jedná pouze o omyl. Nechat psa v autě také nemohl, neboť svítilo slunce a zvíře by se mohlo v autě přehřát, a možná dokonce uhynout. Avšak pustit psa z auta se pan Krátký opravdu bál. Co když se mu to psisko, které před chvílí s takovou samozřejmostí naložil do auta, a ještě z výchovných důvodů přetáhl řemínkem po zadku, po vypuštění na svobodu pomstí a pokouše ho?

Pan Krátký byl s rozumem v koncích. Vtom uslyšel za zády Martinův hlas: „Jejda, pane Krátký, vy máte v autě Dona? Kdepak jste ho vzal?“

„Ty toho psa znáš, Martine?“ podivil se pan Krátký. „Já jsem ho nikdy předtím neviděl! Myslel jsem, že můj Astor je jediný rotvajler široko daleko. Když jsem ho strkal do auta, byl jsem přesvědčený, že to je Astor.“

„Jasně že ho znám! To je Don, pes pana Novotného. Však víte, Novotní se nedávno přistěhovali, koupili ten malý domek od paní Řezáčové,“ vysvětlil panu Krátkému Martin. „To bude mít pan Novotný radost, až mu Dona přivedu!“ řekl Martin a otevřel zadní dveře kombíku.

Pan Krátký zesinal. Strnule pozoroval, jak pes vyskočil z auta a rozběhl se přímo k němu. Poté mu začal očichávat nohy. Pan Krátký by ze všeho nejraději byl ještě kratší, nejlépe tak krátký, až by byl neviditelný, v ideálním případě zahrabaný v zemi jako krtek. Hlavně mimo dosah zubů rotvajlera Dona. „Done, ke mně!“ zavolal na psa Martin. A světe div se, Don k Martinovi ihned přiběhl a vrtěl přitom ocasem.

„On tě ten pes fakt poslouchá?“ obrátil se na Martina pan Krátký, který se mezitím trochu vzpamatoval.

„A proč by mě neposlouchal?“ podivil se Martin. „Však on dobře ví, že mu nechci udělat nic zlého, tak ani on neudělá nic zlého mně. A navíc bude určitě rád, když ho zavedu domů,“ zakončil Martin.

„Ne víc než já,“ zavrčel potichu pan Krátký a pomalu se odvážil vykročit směrem k domovním dveřím, za které se schová a v případě, že by se na něj Don dobýval, bude se moci třeba i zabarikádovat.

Už v bezpečí svého domu se pan Krátký sesunul na židli, kterou měl u dveří, aby si mohl pohodlně zavazovat boty. Nyní mu ta židle přišla velmi vhod, neboť se mu po prožitém strachu podlamovala kolena.

„Myslím, že dnes mě už nic nepřekvapí, toto byl zcela jistě nejbláznivější den mého života!“ řekl si sám pro sebe. Jenže i v tom se zmýlil. Po obědě totiž někdo zazvonil u dveří jeho domku.

„Kdo to jen může být? Kohopak to sem čerti nesou? Návštěvu nečekám, přátele nemám!“ Tak uvažoval pan Krátký a šel neochotně otevřít.

„Dobrý den, pane Krátký, já jsem Pavel Novotný,“ představil se lehce prošedivělý pětatřicátník, po jehož boku stála hezká mladá paní, která se na pana Krátkého mile usmívala.

„A já jsem Anna,“ řekla paní Novotná, podala panu Krátkému ruku a hned pokračovala: „Martin nám vyprávěl, jak jste beze strachu a velmi srdnatě zpacifikoval našeho Dona. Moc se omlouváme, že nám utekl. Zřejmě našel díru v plotě, o které jsme nevěděli. Jen díky vaší odvaze a rozhodnosti se nic nestalo a my se tak vyhnuli velkým nepříjemnostem. Jsme vám opravdu moc vděční. A kdybyste se neurazil, upekla jsem jablečný závin, snad vám přijde vhod.“ Paní Anna podala panu Krátkému oválný porcelánový podnos s krásně vonícím, bohatě pocukrovaným štrúdlím.

To bylo v životě pana Krátkého snad poprvé, co jej někdo takto upřímně pochválil a ocenil. A slova obdivu od hezké mladé ženy učinila úplný zázrak. Zázrak proměny nevrlého starého mládence v galantního muže. Pan Krátký se začervenál a nevěděl, co odpovědět. Tak podal ruku paní Anně a poté i panu Novotnému a pravil: „Děkuji vám. Moc vám děkuji. A pokud nepospícháte, postavím na kávu a čaj a ten závin bychom si mohli dát spolu. A samozřejmě i s Martinem, který na nás támhle zpoza stromu kouká,“ ukázal pan Krátký na nedalekou mohutnou lípu.

„Martine, pojd' sem!“ zvolal pan Krátký, ale hned se opravil: „Martínku, pojd' prosím za námi.“ Neboť mu díky jeho právě dokonané proměně v galantního muže vzápětí došlo, že úsečné pokyny „*Martine, jdi domů!*“ a „*Martine, pojd' sem!*“ opravdu spadají spíše do kategorie povelů pro psy.

A pan Krátký se rozhodl, že už nikdy nebude jednat odměřeně a mluvit úsečně a uštěpačně. Taky přestane pouštět Astora na volno v parku a tím dráždit a provokovat ostatní. Raději oželí záhony se zeleninou a květinami a nechá Astora proběhnout po zahradě. Neboť se díky Donovi, ale hlavně díky Martínkovi a paní Anně úplně změnil. Potkal někoho bez předsudků vůči své osobě, někoho, s kým by se mohl, jak nyní doufal, přátelit. Mladé sympatické manžele, v jejichž očích je, a zřejmě navždy zůstane, bez ohledu na svou malou postavu, velkým hrdinou.